

salut

Eu sunt Ivan. Sunt o gorilă.

Nu e atât de ușor cum pare.

nume

Oamenii îmi zic Gorila-de-pe-Autostradă, Maimuța-de-la-Ieșirea nr. 8, Ivan cel Fără de Seamăn, Marele Spinare-Argintie.

Numele acestea mi-au fost date, dar nu sunt ale mele. Eu sunt Ivan, doar Ivan, nimeni altcineva.

Oamenii fac risipă de cuvinte. Le aruncă peste tot ca pe cojile de banană, apoi le lasă să putrezească.

Toată lumea știe că partea cea mai gustoasă a bananei este coaja.

Probabil îți închipui că gorilele nu înțeleg limba oamenilor. Crezi, desigur, că nu pot merge nici în picioare.

Încearcă și tu să mergi o oră în pumni. Apoi spune-mi dacă ți se mai pare amuzant.

răbdare

De-a lungul anilor am învățat să înțeleg vorbirea oamenilor, dar a le înțelege vorba nu e totuna cu a-i înțelege pe oameni.

Oamenii vorbesc prea mult. Trăncănesc mereu, ca cimpanzeii, și fac mult zgomot, chiar și când nu au nimic de spus.

Mi-a luat ceva vreme să recunosc toate sunetele pe care le scot oamenii și să le deslușesc cuvintele. Dar am avut răbdare.

E bine să fii răbdător atunci când ești o primată.

Gorilele au o răbdare de fier. N-aș putea spune același lucru despre oameni.

cum arăt

Am fost odată o gorilă sălbatică și încă mai am ceva din felul în care arătam atunci.

Am o privire de gorilă rușinată, un rânjet de gorilă vicleană. Port pe spinare o hlamidă argintie, uniforma de gorilă bătrână. Când îmi bate soarele din spate, arunc o umbră maiestuoasă, o umbră de gorilă.

Statura mea le apare oamenilor drept amenințătoare. Pe când ei aud în bătaia vântului numai șoapte războinice, eu nu mă gândesc decât la faptul că soarele amiezii mi-amintește de o nectarină coaptă.

Sunt mai puternic decât oricare dintre ei; două sute de kilograme de forță pură. Trupul meu le pare clădit pentru luptă. Când îmi întind brațele, înălțimea mea o depășește pe cea a oricărui om.

Și arborele meu genealogic se întinde până departe. Fac parte din familia primatelor superioare,

la fel ca tine și ca urangutanii, cimpanzeii și maimuțele bonobo; toți suntem veri îndepărtați și ne privim între noi cu suspiciune.

Știu că lucrul acesta te deranjează.

Și mie-mi vine greu să cred că există o conexiune în timp și spațiu între mine și o rasă de maimuțoi prost-crescuți.

Cimpanzeii pur și simplu n-au scuză.

*ieșirea nr. 8, mallul big top
și sala de jocuri video*

Locuiesc într-un habitat uman numit *Mallul Big Top și sala de jocuri de la Ieșirea nr. 8*. Suntem poziționați foarte convenabil în apropierea autostrăzii I-95 și oferim spectacole la orele două, patru și șapte, timp de 365 de zile pe an.

Așa zice Mack, atunci când răspunde la telefonul care țârâie tare.

Mack lucrează aici, la mall. El e șeful.

Și eu tot aici lucrez. Eu sunt gorila.

La Mallul Big Top avem un carusel muzical care se învâртеște scârțâind toată ziua, iar maimuțele și papagalii își duc viața printre vânzători. În mijlocul mallului există o arenă unde oamenii pot sta pe bănci ca să mănânce covrigei. Arena e acoperită cu talaș, care provine de la niște copaci morți.

Domeniul meu se află la unul dintre capetele acestei arene. Locuiesc acolo pentru că sunt prea mult gorilă și nu suficient de uman.

Stella are domeniul lângă mine. Stella e un elefant. Ea și cu Bob, care e un câine, îmi sunt cei mai dragi prieteni.

În prezent nu am niciun prieten gorilă.

Domeniul meu este construit din sticlă groasă, metal ruginit și ciment tare. Domeniul Stellei este din bare de metal. Domeniul urșilor e din lemn, iar cel al papagalilor, din sârmă.

Trei dintre pereții domeniului meu sunt din sticlă. Unul dintre ei e spart și din colțul de jos lipsește o bucată cât pumnul de mare. Eu l-am spart, cu bâta de baseball pe care Mack mi-a dăruit-o la împlinirea vârstei de șase ani. Mack mi-a confiscat apoi bâta, dar mi-a lăsat mingea de baseball.

Pe unul dintre pereții domeniului meu este pictată o scenă din junglă. Se pot vedea: o cascadă lipsită de apă, flori fără miros și copaci fără rădăcină. N-am pictat-o eu, dar îmi place cum se văd desenele pe perete, deși numai a junglă nu seamănă.

Sunt norocos că domeniul meu are ferestre în trei locuri. Pot să văd tot mallul și ceva din lumea de afară: automatele aiuritoare de pinball, moțul roz al vatei de zahăr, parcare imensă în care nu crește niciun copac.

Dincolo de parcare este autostrada, pe care curge un șir neîntrerupt de mașini. Un panou mare le ademenește de pe margine să se oprească și să facă o pauză, întocmai ca o turmă de gazele la izvor.

Panoul este decolorat, culorile s-au scurs, dar știu ce zice. Mack l-a citit cu voce tare într-o zi: „POFTIȚI LA IEȘIREA NR. 8: MALLUL BIG TOP ȘI SALA DE JOCURI VIDEO, CASA LUI IVAN CEL FĂRĂ DE SEAMĂN, MARELE SPINARE-ARGINTIE!“

Din păcate eu nu știu să citesc, deși mi-aș fi dorit. Ar fi fost bine să-mi pot umple orele pustii cu povești.

Am savurat și eu odată o carte pe care unul dintre îngrijitori a uitat-o pe domeniul meu.

Avea gust de termite.

Panoul de pe autostradă prezintă un desen cu Mack în costumul lui de clovn și cu Stella ridicată pe picioarele din spate și cu un animal fioros, cu privire sălbatică și blana în dezordine.

Animalul acesta ar trebui să mă reprezinte pe mine, însă artistul a greșit. Eu nu sunt niciodată furios.

Furia e prețioasă. O gorilă cu spinarea argintie își va folosi furia pentru a-și ține tribul sub control și pentru a-l avertiza de pericole. Atunci când tata se bătea cu pumnul în piept, mesajul pe care ni-l transmitea era: *Atenție, aici eu sunt șeful. Sunt furios și am să vă protejez, pentru că asta e datoria mea.*

Însă aici, pe domeniul meu, nu am pe cine să protejez.

